

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 12 του Μάρτη 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ 4 | ΑΡΙΘ. 189

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΜΙΧ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ. 'Από τις μαύρες μέρες—Σπίτι.
Ε. LEMENT. 'Ο Άσπιτος.
ΑΔΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. 'Επιστήμη πρωτομάθητη—'Αθρόπινος Μηχανισμός (συνέχεια).
ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ. Βιογραφία.
ΙΝΤΑ ΓΑΡΤΖΩΝΗ. 'Ιβάν Τουρκένιεφ.
Α. Ε. Παράμυθια του Μολίτου (της Μανυλίνης).
ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΓΩΜΕΝΟΣ. Θεσσαλικά δηγήματα.
Οι Γλάροι (τέλος).
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ Κρονικά Γράμματα (μεταφρ. Ηλ. Βουτιερίδη).
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέαντος Κ. Παλαμάς, Περί κίβης 'Αρέτις. Γ. Ζουφρές, Βασιλένης, Α. Α. Γιάννης Κασμάτης.
Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα ('Ο Γιος του Ραλλιάκου—Τό Βασ. Διάταγμα... του Νοματάρη—'Ο Κιζαμίας—Οι ψευτιές του Μισοιωτή—Τό Πανεπιστήμιο κι ο Παλαδιαμάντης—'Ο Περιπλανώμενος).
ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΦΟΝΟΠΙΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ ΜΕΡΕΣ

ΣΠΙΤΙ

'Ανοιξε τὰ μάτια του.
Κάπου σιμά, στην κουζίνα, ακούγονταν τὸ τικ τὰκ τοῦ ρολογιού.
Κανείς.
'Όλοι χαθήκανε; Χτες, σήμερα, προχτες, μέρες καὶ μέρες τώρα, πέρτυνε νύχτα μέρα στους δρόμους ντουφεκίες, φωνάζουν ἄθρῶποι. Κάποιος κλαίγει κι ὁ ἄλλος οὐρλιάζει μέσα στὸ φουγάρο τῆς σύμπας.
Κανείς δὲν εἶναι σπίτι.... Δυσάει! Μὰ κανείς δὲν εἶναι σπίτι νὰν τοῦ δώσει μιὰ γουλιὰ νερό.
Τὸ κεφαλάκι του εἶναι ζαλισμένο. Στὰ φοβισμένα ματάκια του περνᾶνε ματωμένες ζουγραφίες.
Νὰ ὁ πατεράκης του, πού γύριζε χτες βράδυ μαζί του ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θειῆς. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα κομάτι τούρτα γιατί ἡ θειὰ του γιόρταζε. 'Ο μπαμπάκας του ὅλο χωράτευε καὶ τονέ φοβέριζε πὼς νὰ, τώρα θάρθουν οἱ Κοζάκιοι νὰν τοὺς φᾶνε. Καὶ τὸ παιδάκι σ' αὐτὸ τὸ χωρατὸ ἀίστανότανε κάπιο ἀληθινὸ φόβο κ' ἔβλεπε καὶ τὰ μάτια τοῦ πατέρα του ἀπὸ τῆ φρίκη νὰ θολώνουνται.
Παγαίνανε σιγά σιγά. Οἱ δρόμοι εἴτανε θεοσκότεινοι. Κι ὁ πατέρας ὅλο καὶ χωράτευε, ὅσο πού

* Τὸ δηγηματάκι αὐτὸ δημοσιεύθηκε Ρούσικα ἐπὶ πρῶτο φύλλο τῆς φιλολογικῆς εφημερίδας «Ζουρνάλ» πού κατασκήθηκε ἀπὸ τῆ λογοκρισία. Μ. Α.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ»

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΓΩΜΕΝΟΣ

φτάσανε στὴ γωνιά τοῦ σοκακιού πού εἴτανε τὸ σπίτι τους.
Ἐάφνου ἐδῶ ὁ πατέρας σώπασε, ἔπεσε τὰ μπρούμυτα κάπου στὸ χιόνι, ἀπλωσε τὰ χέρια του κ' ἔφώναξε, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ χωρατίσει τούτη τῆ φορά.
Τὸ παιδάκι τότε σταμάτησε τὸ κομάτι τῆς τούρτας ἔφυγε ἀπὸ τὰ χερράκια του κι ἄκουσε ντουφεκίες, πολλές ντουφεκίες, καὶ φωνές, κάτι τρομερὲς ἄθρῶπινες φωνές.
Τέβαλε στὰ πόδια ἔτρεξε σπίτι κρύφτηκε κάπου, κοντὰ στὴν πόρτα πούτανε κλεισμένη, κ' εἶδε νὰ περνᾶνε σιμά του ξαγριωμένοι καθαλάρηδες, σαλαγώντας καὶ σουρίζοντας, καὶ νὰ χαθοῦνε στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.
Τί συνέθηκε ἔπειτα, δὲ θυμάται πιά.

*

'Ανοιξε τὰ μάτια του...
Εἶναι σπίτι. Ναι, εἶναι σπίτι του. Νὰ κ' οἱ τοῖχοι τῆς κάμαράς του, πού τῆ γνωρίζει, νὰ κι ὁ καναπὴς του, νὰ καὶ τὸ κάθε τι, ὅλα γνώριμά του καὶ φίλοι του.
Εἶναι πλαγιασμένο. Πάνου σὲ τί; Πῶς; Δὲν ξέρει κι οὔτε μπορεῖ νὰ καταλάβει. Κάτι ζεστό, πού κολιᾶει κιάλας καὶ στὰ χέρια, κάτι μαῦρο κι ὄγρὸ, τῶχει καρφωμένο τὸ παιδάκι στὸ πάτωμα.

Καὶ στὴν κουζίνα ὅλο καὶ χτυπάει τικ τὰκ, ἀδιάκοπα καὶ μονότονα, τὸ ρολόγι.
'Ἐκανε νὰ φωνάξει, μὰ δὲν μπόρεσε. 'Ἐκανε νὰ σηκωθεί, νὰ μιλήσει, νὰ φωνάξει κανέναν... Τίποτα.
Ἐάφνου κάτι μεγάλο, φωτεινὸ, μὲ τρομερὴ βουὴ μπῆκε ἀπὸ τὸν τοῖχο στὴν κάμαρα καὶ μὲ φοβερὸ κρότο ἔσκασε κ' ἔγινε χίλια κομάτια.
'Ἐπειτα σιωπὴ καὶ τὸ ρολόγι στὴν κουζίνα σώπασε.
Τὰ ματάκια του κλειστήκανε ἕνα φύσημα κρύου ἀγέρα χάδεψε τὸ προσωπάκι του.... Καὶ στὸ δρόμο ἀκουστήκανε ντουφεκίες καὶ φωνές.
Καὶ τοῦ φάνηκε πὼς πλάι του εἶναι πλαγιασμένος ὁ μπαμπάκας του, καὶ πὼς τὸ κολατάκι τῆς τούρτας κοιτάεται στὰ πόδια του.... 'Ἡ τούρτα τυλιγμένη σὲ χαρτί.... 'Ο μπαμπάκας τὸν κοιτάζει.... Καὶ....
Πάλι κάτι τι μεγάλο καὶ φωτεινὸ μπῆκε μὲ βουὴ στὴν κάμαρα, κι ἀπὸ τοὺς τοῖχους, ἀπὸ τὸ ταβάνι πέσανε πέτρες κι ἀσβέστες καὶ σκεπάσανε τὸ ζεστό του ἄκομα κομάκι πού κοιτότανε καταγής.

Μόσκα, Δεκέβρης 1905.

ΜΙΧ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΙΣΘΙΑ HOOD

Τῆς ἔβλεπα ἄγρυπνος τὸ σιῆθος
προσοῦλα ἀνάγια νὰ κινᾶ,
σὴν κῆμα ἐνῶ ἡ ζωὴ γλιστροῦσε
μιὰ ὀμπρὸς μιὰ πίσω σιγανά.

Σβοῦσαν τὸ φόβο μου οἱ ἐλπίδες,
φόβοι τὸ δάρορος μου μικροί.
Εἶπα «ἄχ πεθαίνει», διὰν κοιμήθῃ
«ξυπνᾶ», διὰν ἔγρηγε νεκρῆ.

Λ. Α.

ΤΑ ΔΥΟ ΤΑΓΑΡΙΑ ('Απὸ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου)

'Ο καθένας δυὸ ταγάρια κουβαλάει,
Τὸνα ἔμπρὸς καὶ τ'ἄλλο πίσω κρεμασμένα.
Τὰ δικὰ του τὰ ἐλλαττώματα φυλάει
Στὸ ἀπὸ πίσω καὶ μπροστά του ἔχει τὰ ξένα.
Καὶ μὴ βλέποντας καθένας τὰ δικὰ του,
'Όλο λέει γιὰ τὶς μπομπὲς τοῦ γείτονά του.

Πειραιῆς, Μάρτης 1906.
Γ. Ζ. ΖΟΥΦΡΕΣ